

Kapitel I

Som sædvanlig mærkede Adele Blackthorne de mange blikke på sig, da hun gik fra omklædningsrummet til trappen for at komme hen til swimmingpoolen. Hun var vant til det og havde lært at lade, som om hun ikke bemærkede, at folk stirrede og ikke så diskret prikkede til hinanden og pegede på hende.

Hun nikkede høfligt til livredderen, Oliver, da hun passerede ham, og var taknemmelig for hans mere positive reaktion. Hvis han syntes, at hun lignede en strandet hval, skjulte han det meget bedre, end alle andre gjorde.

Varmen i hans øjne, da han nikkede tilbage, så ægte ud. Men hun havde ingen illusioner - han grinede sikkert ad hende, i samme øjeblik han kom ind på personalestuen eller hjem til sig selv, og snakkede hånligt om den tykke kvinde, der gik til svømning tre gange om ugen. Men indtil videre lod hun, som om han ikke gjorde det.

Hun lod, som om han syntes, at hun var sexet og gerne ville fare vild i hendes rigelige kurver. Guderne skulle vide, at hun gerne ville have ham til det.

Det var sandt, at hun var en stor pige, og hun var bestemt klar over det. Lige siden hun var nået til den alder, hvor hendes overvægt ikke længere kunne kaldes hvalpefedt, havde hun forsøgt at gøre noget ved det. Hun havde prøvet alle slankekur

under solen og overdrevne mængder motion ... Intet virkede. Adele var blevet så deprimeret i sine teenageår, at hun havde udviklet bulimi. Naturligvis havde hun tabt sig af det, men hun havde også gjort sig selv så syg, at hun endte med at blive indlagt. Det havde skræmt livet af hende, og siden da havde hun besluttet sig for, at hun hellere ville være sund end mager.

Derfor tog hun hen sit lokale idrætscenter tre gange om ugen. Hun brugte fitnessrummet og saunaen, og hun svømmede. Og hver eneste gang hun var derhenne, opdagede hun nogen, der kiggede på hende. Men hun havde masser af erfaring med den slags. Især i skolen var hun blevet kaldt alle navne under solen. Siden da var hun blevet utrolig tykhudet.

Hun var glad og rask – og faktisk var hun så sund, at hun nok kunne vinde over alle de tynde kællinger, hvis de svømmede om kap. Dog ville hun aldrig udfordre nogen af dem. Hun konfronterede dem heller aldrig med deres ubehagelige kommentarer, men hun havde det godt med at vide, at hun var i bedre form og meget mere høflig end dem.

Hun gled ind i den hurtige bane og satte forsigtigt sine svømmebriller på plads - hun hadede at få vand i øjnene - og løftede derefter benene, så hun kunne hvile undersiden af sine fødder mod enden af bassinet. Hun betragtede uret på væggen, mens det talte sekunder, og ventede, til viseren nåede toppen, før hun skubbede fra med benene og kastede sig ud i vandet. Det var stille, så hun havde denne del af poolen for sig selv. Hendes arme skar gennem vandet, hendes ben flagrede vildt, og hun tog 10

baner uden at miste fart. Da hun kom op af vandet, tjekkede hun uret igen og var glad for at kunne konstatere, at hun havde slået sin forrige tid.

Hun skulle lige til at tage 10 baner mere, da hun hørte stemmer fra den anden side af bassinet. Nogen havde tydeligvis glemmt, at stemmer gav genlyd på vandet. Hun hørte, hvad der blev sagt, som om de stod lige ved siden af hende.

"Gud, jeg er overrasket over, at alt vandet ikke skyller ud af poolen, når hun kommer ind. Og den måde, hun svømmer på - hun vil skabe en flodbølge en af dagene."

De ondsindede ord blev efterfulgt af højlydt fnisen, og Adele bed tænderne sammen. En del af hende ønskede, at hun kunne forårsage en fandens flodbølge, der kunne feje de kællinger under vandet og drukne dem. Den anden del af hende rystede på hovedet ved tanken. Sådanne tanker gjorde hende lige så usympatisk som dem, lige så ubehagelig, lige så fej.

Fordi de var feje. Det var bevis nok, at de talte om hende bag hendes ryg. Når de gik forbi hende i idrætscentret eller på parkeringspladsen udenfor, sagde de aldrig noget. Ikke et ord. De skyndte sig bare væk, så hurtigt de kunne, for så at grine, når de troede, hun var uden for hørevidde. Hun håbede, at der bare en gang ville være nogen, der sagde noget direkte til hende, så hun kunne give igen. Forsvare sig selv. Hun ville aldrig selv tage det op. Hun ønskede ikke at tilføje "aggressiv" til listen over fejl, som de lede kællinger åbenbart havde udarbejdet om hende.

Adele tog en dyb indånding, før hun tog 10 baner mere og lod

det kølige vand og kraftanstrengelsen forbrænde irritationen. For det var alt, hvad det var – irritation. Hun var ikke vred. Vrede var en alt for stærk følelse. En følelse, der ville være totalt spildt på de dumme kvinder. Hun havde faktisk næsten ondt af dem. Hvis de ikke havde noget bedre at gøre end at stirre på hende og sladre om hende hele tiden, måtte de have meget kedelige liv.

Tanken opmuntrede hende betydeligt, og da hun havde gennemført sin 20. bane, lagde hun underarmene på kanten af bassinet og hejsede sig op. Hendes ryg blev presset mod siden, og derfra havde hun et perfekt udsyn til resten af poolen. Da hun trak sine svømmebriller ned, så de hang om halsen på hende, fik hun et rigtig godt overblik over alle de andre tilstedeværende. De små børn og deres forældre i børnebassinet i den anden ende af den enorme hal. De gamle mennesker, der svømmede så langsomt, mens de snakkede, at hun var overrasket over, at de holdt sig flydende. Manden, der pløjede sig ubarmhjertigt afsted i mellemhastighedens bane. Og selvfølgelig, de lede kællinger, der sad i samme stilling som hende selv, men ved siden af poolen i stedet for ved enden af den. Den side, der vendte ud mod livredderstationen.

Adele kneb øjnene sammen og så på dem – der var to alfeligende blondiner og en brunette – mens de snakkede og fnisede, og det virkede til en forandring, som om det ikke var om hende. De havde tydeligvis skiftet emne. Deres fokus var på Oliver, som sad på sin høje livredderstol og betragtede bassinerne foran ham, klar til at hoppe i, hvis nogen skulle få

problemer. Hun legede ofte med tanken om at lade, som om hun selv fik problemer bare for at få ham i poolen og mærke hans stærke arme om hende. Men hun vidste, at selvom han utvivlsomt ville gøre sin pligt og hjælpe hende, ville han aldrig hoppe på, at en så stærk svømmer ville have brug for hans hjælp. Han ville miste al respekt for hende og sandsynligvis holde op med at skjule sin foragt for hende så effektivt.

Og de høflige nik og smil, hun fik fra ham, var det eneste - bortset fra centrets førsteklases faciliteter - der gjorde stedet tåleligt. Hun var sikker på, at hvis de tre hekse - et kælenavn, hun i al hemmelighed havde fundet på til kvinderne - havde fået deres vilje, ville der hænge et skilt på hoveddøren til bygningen, hvorpå der stod "Ingen adgang for tykke mennesker".

Fuck dem. Hun havde lige så meget ret til at være her, som de havde, og der var ingen måde, hvorpå de kunne drive hende ud herfra.

Hun fortsatte med at se på, mens de tre hekse stirrede på Oliver. De blinkede med øjnene og fingererede med deres hår. Det var ikke underligt, at ingen af dem bar svømmebriller eller badehætter - det ville dække over deres bedste flirteredskeer.

Nu var det Adeles tur til at grine - omend næsten uhørligt - da hun bemærkede den reaktion, de fik fra Oliver. Ingen. Ingen overhovedet. Nada. Hun kunne ikke regne ud, om han vidste, hvad de prøvede på. Om han bare ignorerede dem, eller om deres skaberi simpelthen gik hen over hovedet på ham. Lige meget hvad var de ikke særlig tilfredse med det og fordoblede deres

indsats, da han så ned på den dybe ende af svømmebassinet - den ende, Adele var i lige nu.

Han blev ved med at se i hendes retning, så hun besluttede sig for at udnytte det og gav ham et lille vink og et smil. Hendes hilsen blev returneret med entusiasme, hvilket satte gang i en helt ny bølge af galskab fra de tre hekse, der hviskede rasende til hinanden. Adele var ligeglad. Faktisk var hun utrolig underholdt over, at Oliver ignorerede tre attraktive, tonede kvinder for at give hende opmærksomhed. Hvis bare han mente det på en mere end venskabelig måde, ville hendes lykke være gjort. Men selvom hun ofte dagdrømte om, at han gengældte hendes følelser, holdt hun ikke sig selv for nar. Hvis den guddommelige Oliver Shaw ved et mirakel var single, så ville han bestemt ikke være interesseret i at date en størrelse 48, der var næsten fyrre år gammel. Han var hot med mørkt, næsten sort hår og de mest fantastiske blå øjne, hun nogensinde havde set. Hans krop var fantastisk, hans stemme var smuk og dyb, og han havde det sødeste smil. Alle disse ting betød, at hvis han var ledig på markedet, ville han uden tvivl lede efter en kæreste, der var lige så sexet som ham selv – for at blive en del af et par, der ville få opmærksomhed af alle de rigtige grunde. En af de tre hekse ville være meget mere hans stil.

Ville de ikke?

Hvis det var sådan, det var, hvorfor i alverden blev han så ved med at kigge efter hende?

Adele besluttede sig for, at et besøg i saunaen var tiltrængt.

Hun havde aldrig set de tre hekse derinde, så hvis hun endte med at få selskab, ville det ikke være fra en af dem. Hun tvivlede dog på, at nogen ville være derinde. Saunaen så af en eller anden grund ud til at tiltrække flere mænd end kvinder, og langt de fleste af dem besøgte fitnessrummet tidligt om morgenen, formentlig før de skulle på arbejde. Klokken var nu 13.30 - det bedste tidspunkt for svømmehold fra skoler, husmødre, skifteholdsarbejdere og folk, der arbejdede lige præcis, når de havde lyst. Hun var glad for, at hun var i den sidstnævnte kategori - hun var kok og medejer af en lokal pub-restaurant. Adele trak sig op af poolen med så meget ynde, hun kunne, og forlod området med løftet hoved.

Hun var en stor pige rent fysisk, og hun var helt sikkert også den mest modne i denne tavse kamp.

Kvinderne havde stadig så travlt med at glo på Oliver, at de ikke engang opdagede, at hun gik.

Kapitel 2

Oliver greb om armlænene på sin livredderstol så hårdt, at han troede, de ville splintre i hans fingre. Det gjorde de selvfølgelig ikke. Han var stærk, men ikke overmenneskelig. Det var nok grunden til, at han blev så påvirket af den lille scene, der lige havde udspillet sig foran ham. Hvis han havde været et overmenneske, ville han have været i stand til at ignorere det.

Adele havde lige forladt poolen efter at have taget sine sædvanlige 30 baner, og han bebrejdede hende det ikke. Ikke en eneste smule. De tynde kællinger, der stadig sad ved siden af bassinet, havde opført sig så ondskabsfuldt over for hende. Han var overrasket over, at hun ikke havde givet igen. Hendes karakterstyrke var tydeligvis enorm, for pigernes giftige bemærkninger havde været utroligt ubehagelige og totalt uretfærdige. Adele var en stor pige. Og hvad så? Hun var sund, og hun var i god form - hvad gjorde det, hvis hun ikke passede ind i samfundets standarder for, hvad der var en acceptabel eller attraktiv vægt?

Han var også sikker på, at hvis de tre kællinger ikke var så forbandet ondskabsfulde, så ville Adele være glad. Hun virkede ikke som en, der var besat af sin vægt eller deprimeret over den. Hun virkede bare som en moden kvinde, der kunne lide at dyrke motion og gjorde det, fordi hun ville. Ikke fordi hun følte, hun skulle. Uanset hvad hendes grunde var, var han glad for, at hun

gjorde det. Han havde tilbragt mange timer på sin livredderstol og set hende skære gennem vandet med en hastighed, som næsten matchede hans egen. Han var også lettet over, at hans høje placering betød, at ingen kunne se ind mellem hans ben, for når han tjekkede Adele ud, mens hun tog det ene svømmetag efter det andet, skete det ofte, at hans erektion pressede insisterende mod indersiden af hans badebukser.

Han var fuldstændig ligeglad med, hvilken størrelse tøj, hun gik med, og at hun var et par år ældre end ham. Efter hans mening var hun en meget sexet kvinde, og efter at have delt et smil og et vink med hende, før hun gik, besluttede han sig.

Han ville lære hende bedre at kende. Hvis han fik indtryk af, at hun ikke ville afvise ham, ville han tage mod til sig og invitere hende ud. Forudsat at hun var single selvfølgelig. En kvinde så smuk som Adele burde ikke være alene, men han håbede desperat, at hun var det.

Oliver var så langt væk i sine tanker, at han ikke opdagede, hvor hurtigt tiden gik, så han blev overrasket, da hans kollega Linda 20 minutter senere kom hen for at afløse ham.

"Tak, Linda," sagde han og klatrede forsigtigt ned fra sit sæde. Han var taknemmelig for, at hans erektion var aftaget. "Vi ses senere. Jeg vil lige benytte mig af mine personalegoder, før jeg tager hjem. Jeg går i sauna."

"God fornøjelse," svarede Linda og smilede til ham, før hun klatrede op på det sæde, han lige havde forladt.

"Takker," sagde han og tog en genvej gennem mændenes

omklædningsrum gennem den offentlige korridor, før han tastede nøglekoden ind på døren, der førte ned til saunaen og liggestolene.

Han glædede sig til at bruge lidt tid i saunaen. Han nød virkelig fornemmelsen af den varme, der var lidt for varm til at begynde med, og derefter gjorde en helt og aldeles salig, når man først havde vænnet sig til det. Han udnyttede ikke sin gratis adgang til området særlig tit. Han var en travl fyr – han studerede idrætsvidenskab og arbejdede på fuld tid – og han havde normalt et ret tæt pakket skema omkring de timer, hvor han arbejdede som livredder. Men i dag havde han lidt fritid, og han ville bruge den på at slappe af i saunaen og prøve at finde ud af, hvordan han kunne komme til at lære Adele bedre at kende. Han var nødt til at arrangere et møde, men han vidste ikke, hvor han skulle begynde. Hun havde ikke et fast skema over tidspunkter og dage, hun kom på idrætscentret, så han kunne ikke arrangere at møde hende tilfældigt på parkeringspladsen eller på gangen. Han anede heller ikke, hvor hun boede eller arbejdede.

Oliver rystede på hovedet af sig selv. Hvor hun boede eller arbejdede? Hvad tænkte han dog på? At stalke hende var bestemt ikke vejen frem. Han måtte vente og håbe, at skæbnen greb ind på en eller anden måde.

Han gik ind i siddeområdet uden for saunaen og tog sine klipklappere og T-shirt af, lagde det på en stol i hjørnet og gik så i bad. Han vidste, at nogle mennesker kunne lide at gå direkte ind i en sauna, når de var tørre, men han havde brug for, at kroppen

var våd – når varmen havde fjernet al fugt fra hans krop, havde han vænnet sig til temperaturen og kunne sidde i det lille, varme rum i en halv time ad gangen. Nogle gange mere.

Oliver dryppede vand ud over hele gulvet og drak længe fra vandfontænen – man kunne hurtigt blive dårlig, hvis man gik ind i en sauna uden at hydrere sig først – så rettede han sig op og gik hen til saunadøren, som var lavet af tykt, gennemsigtigt glas. Han trak den op og smuttede hurtigt ind - folk blev forståeligt nok irriterede, hvis andre lukkede varmen ud - og lukkede den bag sig.

Han trådte op til det øverste trin og satte sig ned og lod øjnene vænne sig til det svage lys. Så kiggede han sig omkring for at se, hvem han delte pladsen med. Han blev straks glad for, at han satte sig, for Adele sad i det modsatte hjørne og stirrede forventningsfuldt på ham.

"Følger du efter mig?" Hendes tone var streng, men et lille spil i den ene side af hendes mundvig fortalte ham, at hun lavede sjov.

"Nej," sagde han og gjorde sit bedste for at holde hovedet koldt - ikke den nemmeste opgave i betragtning af hans placering. "Jeg udnytter bare fordelene ved jobbet." Han viftede med hånden for at indikere, at han talte om saunaen. "Selvom jeg må indrømme, at jeg er glad for, at du er her."

Fuck, hvorfor pokker sagde han det?

"Er du?" Hun lød oprigtigt overrasket.

"Ja," sagde han stille og indså, hvordan han kunne undgå at lyde, som om han var interesseret i hende. "Jeg så, hvad der skete

i poolen tidligere, og jeg spekulerede bare på... ja, om du er okay."

Hun fnyste, hvilket han plejede at opfatte som utiltalende. Han var ikke sikker på hvordan - måske var det varmen, der smeltede hans hjerne, eller det svage lys - men det lykkedes hende at slippe af sted med det.

"Hvad, på grund af de kællinger? Undskyld mit sprog."

"Det er okay," svarede han og smilede, "jeg har ikke noget imod bandeord. Jeg bander ret meget selv. Og kom nu, lad os være ærlige, at sige 'de tøser' ville ikke have haft helt samme effekt, vel?"

"Det er rigtigt. Tak, fordi du spurgte. Jeg har det fint. Jeg er vant til det – jeg er blevet mobbet, fornærmet, stirret på og peget på, lige siden jeg var teenager. Nu hvor jeg er næsten 40, preller det bare af på mig."

"Wow, næsten 40?"

Nu gør du det igen, Ol! Siger ting, du ikke burde.

"U-undskyld." Han ville have jorden til at opsluge ham, da Adele løftede sine øjenbryn. "Sådan mente jeg det ikke. Jeg mente, at jeg ikke troede, du var så gammel – oh fuck – jeg mener, du ser yngre ud, end du er. Undskyld. For guds skyld, mig og min store mund. Jeg mente det på en pæn måde!"

Der var et sekund eller to af stilhed, så gjorde Adele noget, som Oliver absolut ikke havde forventet. Hun brød ud i latter – et hjerteligt mave-grin, der fik hendes krop til at ryste og hendes øjne til at løbe i vand. Det var smitsomt. Han havde ikke glemt sin dumhed, langt fra, men da han først begyndte at grine, kunne

han ikke stoppe.

De var færdige af grin i et par minutter. Hver gang en af dem var tæt på at kunne stoppe, fik de øje på den anden og begyndte forfra. Og sådan fortsatte det, indtil Adele endelig fik vejr nok til at tale. "Åh, åh, stop det! Min mave gør ondt nu. Hej, jeg burde ikke klage, vel? Det kunne have tonet mig lidt op." Hun flyttede en hånd til sin mave og greb en delle gennem den marineblå badedragt. "Åh, pokkers. Ønsketænkning, ikke?"

"Du behøver ikke at ønske dig den slags," svarede Oliver efter at have fået vejret. "Du er dejlig, som du er."

"Ha! Hvis bare jeg var. Du er bare sød og prøver at muntre mig op."

Han regnede med, at han var nået så langt, at han lige så godt kunne lade være med at skjule sine følelser. "Nej, det er jeg ikke. Jeg indrømmer, at jeg hader tanken om de der ... kællinger, der gjorde dig ked af det, men det, jeg siger, er sandt." Han holdt en pause. "Adele, jeg har kunnet lide dig i evigheder, lige siden du begyndte at komme her. Virkelig. Jeg ved, at tynde piger er på mode, men de gør ingenting for mig - især ikke, hvis de er så ondskabsfulde som de tre. Du er... åh, jeg siger ikke mere. Jeg gør vist bare mig selv til grin."

Han kastede et blik på Adeles forbløffede ansigtsudtryk og forlod saunaen, så hurtigt han overhovedet kunne. Han greb sin T-shirt og klipklappere, skyndte sig tilbage op ad trappen og ud gennem døren. Han indkasserede et par forbløffede blikke fra sine kolleger og nogle af kunderne, da han gik op ad gangen i bar

overkrop og på bare fødder. Det var ikke usædvanligt for folk at gøre det for at komme fra omklædningsrummene ned til den del af centret, han lige havde forladt, men han bar på tøj og sko, som han kunne have haft på.

Han var næsten nået i sikkerhed på personalestuen, da de tre kvinder, der havde mobbet Adele, dukkede frem fra damernes omklædningsrum og spærrede vejen for ham. Han forsøgte at gå uden om dem, men de bevægede sig frem mod ham i fællesskab for at forhindre ham i at komme væk.

Brunetten talte. "Hej, Oliver. Hvorfor går du rundt med bar overkrop? Ikke at jeg klager, selvfølgelig."

De tre kvinder kagledede, mens de gloede på hans bare overkrop og fik ham til at føle sig som et stykke kød. Han svarede ikke, men fortsatte i stedet med at prøve på at komme væk fra dem.

"Har du travlt?" En af blondinerne talte denne gang. "Kan du ikke blive og tale med os et stykke tid? Jeg må sige, at jeg nyder udsigten." Hendes blik gled ned til hans skridt, og Oliver mærkede varmen stige op gennem brystet, halsen og ansigtet, og det var ikke den erotiske slags. Det var en varme, der kom af vrede, og følelsen fyldte ham, indtil han ikke længere kunne tie stille.

"Jeg har ikke tid til det her! Vær venlig bare at komme af vejen!" De ord, han sagde, kunne have været meget værre, og han havde ikke bandet af dem. Alligevel følte han hjertet krympe i brystet, da han tænkte på, hvad der kunne ske, hvis de tre kvinder besluttede sig for at klage over ham. Han tvivlede på, at han ville

miste sit job – ingen havde klaget over ham før - men han ville helt sikkert få en advarsel.

Da han indså, at han absolut måtte væk, før han sagde eller gjorde noget andet, vendte han sig om og løb ned ad gangen i den modsatte retning og søgte tilflugt i mændenes omklædningsrum i godt et kvarter, indtil han var sikker på, at de var væk.

Hvordan var dagen gået så galt? Den startede fint og blev bedre, da han mødte Adele alene i saunaen. Derefter var det gået ned ad bakke i et alarmerende tempo. Han var ligeglad med kællingerne, men det betød meget for ham at rette op på tingene i forhold til Adele. Selvom hun syntes, at han var en total idiot og ikke så ham i et romantisk lys, måtte han gøre det godt igen. Han kunne ikke lade tingene være, som de var lige nu. Det ville drive ham til vanvid.